

Sygn. akt VII Pa 67/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: SSO Jacek Chaciński

Sędziowie: SO Teresa Ogrodnik

SR del. Anna Zawiślak (spr.)

Protokolant: sekretarz sąd. Katarzyna Trafisz

po rozpoznaniu dnia 30 września 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...)w P.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV P 229/14

I. apelację oddala;

II. nie obciąża powódki M. M. kosztami postępowania apelacyjnego.

VII Pa 67/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Puławach oddalił powództwo M. M. przeciwko(...) w P. o wynagrodzenie za pracę oraz zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W pozwie z dnia 30 września 2014 roku powódka M. M. wносиła – w jego pkt 1 o ustalenie, że łączył ją z pozwanym (...) w P. do dnia 31 sierpnia 2014 roku stosunek pracy z mianowania na czas nieokreślony, a w pkt 2 pozwu wносиła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Zespołu - w przypadku uwzględnienia powództwa zawartego w pkt 1 pozwu - wynagrodzenia w wysokości po 3.176,40 zł miesięcznie od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku.

Zarządzeniem z dnia 20 października 2014 roku roszczenie z pkt 2 pozwu zostało wyłączone do oddzielnego rozpoznania i wyrokowania – w przedmiotowej sprawie.

W dniu 30 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie IVP 192/14 na podstawie art. 199 § 1 ust. 2 kpc odrzucił pozew o ustalenie, że łączył powódkę z pozwanym(...) w P. do dnia 31 sierpnia 2014 roku stosunek pracy z mianowania na czas nieokreślony, jako że – jak wynika z uzasadnienia tego postanowienia - w sprawie

IV P 140/13 Sąd prawomocnie orzekł o tym żądaniu i wypowiedział się w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 23 maja 2014 roku o motywach rozstrzygnięcia w tej sprawie. Sąd Okręgowy rozpoznający zażalenie na to postanowienie odrzucił je postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 roku.

M. M. rozpoczęła pracę w Liceum (...) w P. od dnia 1 września 1999 roku. Uchwałą Rady Powiatu z dnia 7 sierpnia 2012 roku podjęto decyzję o włączenia Liceum (...) do Zespołu Szkół (...) w P. i zmianie nazwy na (...) w P.. Od 1 września 2012 roku pracodawcą dla powódki został (...) w P..

W dniu 20 maja 2012 roku dyrektor pozwanego sporządziła na piśmie oświadczenie woli o rozwiązaniu z powódką stosunku pracy, a jako przyczynę tej decyzji wskazała zmiany organizacyjne powodujące zmniejszenie liczby oddziałów w szkole uniemożliwiające dalsze zatrudnienie. Powódka złożyła odwołanie od tej decyzji pozwanego pracodawcy i wносиła o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy za bezskuteczne, a następnie domagała się przywrócenia jej do pracy w pozwanym Zespole na poprzednich warunkach pracy i płacy lub ewentualnie wносиła o uznanie, że stosunek pracy łączący strony rozwiąże się w dniu 31 sierpnia 2014 roku. Następnie strona powodowa rozszerzyła swoje żądanie o zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu.

W dniu 23 maja 2014 roku zapadł wyrok w sprawie IV P 140/13 toczącej się o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy za bezskuteczne lub alternatywnie o ustalenie, że stosunek pracy rozwiąże się w dniu 31 sierpnia 2014 roku i o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu i Sąd w pkt 1 wyroku oddalił powództwo o uznanie wypowiedzenia stosunku pracy za bezskuteczne, odszkodowania za nierówne traktowanie w zatrudnieniu, a w pkt 2 wyroku zasądził odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy. Na wniosek strony powodowej sporządzone zostało uzasadnienie tego orzeczenia, nie została wniesiona apelacja od wyroku, który uprawomocnił się w dniu 11 lipca 2014 roku. W uzasadnieniu tegoż orzeczenia Sąd podał, że alternatywne żądanie powódki uznania, że stosunek pracy łączący strony rozwiąże się w dniu 31 sierpnia 2014 roku jest całkowicie nieuzasadnione, bo zgodnie z art. 20 ust 3 Karty Nauczyciela, rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem następuje z końcem roku szkolnego po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu, lecz zgodnie z art. 20 ust 5 KN, okres wypowiedzenia może być skrócony do 1 miesiąca, z tym że w takim wypadku nauczycielowi przysługuje odszkodowanie za pozostałą część okresu wypowiedzenia w wysokości wynagrodzenia liczonego jak za okres urlopu wypoczynkowego. Okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się nauczycielowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia. Zatem, skoro powódka skutecznie zapoznała się z oświadczeniem woli dyrektor o rozwiązaniu z nią stosunku pracy w dniu 3 czerwca 2013 roku, to możliwe byłoby skrócenie okresu wypowiedzenia i zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę IV P 140/13, żądanie powódki uznania, że stosunek pracy rozwiąże się dopiero z końcem następnego roku szkolnego pozbawione było podstaw prawnych.

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 31 sierpnia 2013 roku i powódka od dnia 1 września 2013 roku nie wykonywała żadnej pracy na rzecz pozwanego (...) w P..

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powódki o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz wynagrodzenia w wysokości po 3.176,40 zł miesięcznie od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku jest oczywiście nieuzasadnione i pozbawione podstaw prawnych.

Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie IV P 140/13 orzeczono, iż strony nie łączył stosunek pracy w okresie od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku. W wyroku wydanym w tej sprawie Sąd orzekł o oddaleniu tego, alternatywnie zresztą złożonego żądania, a orzeczenie to jest prawomocne.

Zgodnie z art. 80 kp wynagrodzenie za pracę przysługuje za wykonaną pracę. Tymczasem bezspornym jest, że powódka w okresie od 1 września 2013 roku żadnej pracy na rzecz pozwanego Zespołu nie wykonywała. Nie można też powiedzieć, że powódka doznała przeszkody ze strony pozwanego Zespołu co do możliwości wykonywania pracy, które by uzasadniało domaganie się przez nią wypłaty wynagrodzenia w trybie art. 81 kp, bo - jak już wyżej podniesiono, stosunek pracy łączący wcześniej strony rozwiązał się z dniem 31 sierpnia 2013 roku - wobec decyzji pozwanego pracodawcy i po tej dacie stosunek pracy łączący wcześniej strony przestał istnieć. Zatem domaganie się przez powódkę

zasądzenia na jej rzecz wynagrodzenia za czas, gdy strony nie łączył już stosunek pracy, jest pozbawione podstaw prawnych.

Sąd Rejonowy zauważył, że Sąd rozpoznając w sprawie IV P 192/14 żądanie ustalenia, iż strony do 31 sierpnia 2014 roku łączył stosunek pracy odrzucił to żądanie, a stanowisko to zostało podtrzymane przez Sąd Okręgowy, który w uzasadnieniu postanowienia w sposób jasny i czytelny wskazał, że żądanie zostało już rozstrzygnięte prawomocnie w sprawie

IV P 140/13. Sąd bowiem w sprawie IV P 140/13 zajmował się ustaleniem, czy powódkę i pozwaną (...) w P. w okresie od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku łączył stosunek pracy i w wyroku wydanym w tej sprawie orzekł o oddaleniu tego żądania. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Rejonowego, skoro w postanowieniu wydanym w sprawie IV P 192/14 wskazano powódce, że zgodnie z wyrokiem zapadłym w sprawie

IV P 140/13 strony we wskazanym okresie nie łączył stosunek pracy, to takie rozstrzygnięcie winno u powódki wywołać oczywiste przekonanie, że domaganie się dalej zasądzenia na jej rzecz wynagrodzenia za czas, gdy według Sądu nie łączył ją absolutnie stosunek pracy z pozwanym, jest bezzasadne. Tymczasem powódka dalej podtrzymywała swoje żądanie zasądzenia wynagrodzenia za czas do 31 sierpnia 2014 roku, polemizując zresztą w piśmie procesowym z orzeczeniami sądów orzekających w sprawach IV P 140/13 i IV P 192/14. Takie zachowanie powódki Sąd Rejonowy ocenił jako świadczące o tym, że nie zważając na już istniejące stanowisko sądów dalej podtrzymuje roszczenie, które jest bezzasadne. Wobec tego i na podstawie

art. 98 kpc i § 12 ust 1 pkt. 2 w zw. z §6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Rejonowy zasądził od powódki na rzecz pozwanego Zespołu zwrot kosztów tytułem zastępstwa procesowego.

Apelację od tego wyroku złożyła M. M., która zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając mu, że:

- został wydany z naruszeniem art. 233 § 1 kpc, co polegało na tym, że Sąd I instancji uznając za prawidłowe stanowisko Sądu Rejonowego w Puławach, zawarte w postanowieniu z dnia 30 października 2014 roku w sprawie IV P 192/14 oraz stanowisko Sądu Okręgowego w Lublinie zawarte w postanowieniu z dnia 26 listopada 2014 roku w sprawie VII PZ 27/14 o tym, że wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku w sprawie IV P 140/13 Sąd Rejonowy w Puławach rozstrzygnął i oddalił żądanie powódki, że jej stosunek pracy z pozwanym rozwiąże się 31 sierpnia 2014 roku nie dostrzegł, że sentencja wyroku oceniana z punktu widzenia

art. 325 kpc nie zawiera takiego rozstrzygnięcia, skutkiem czego błędnie ustalił na potrzeby tej sprawy, że w innym postępowaniu Sąd Rejonowy w Puławach rozstrzygnął i oddalił żądanie powódki o ustalenie, że jej stosunek pracy z pozwanym rozwiąże się 31 sierpnia 2014 roku, czyniąc powyższe błędne ustalenie bez należytego rozważenia całokształtu materiału dowodowego i w sposób sprzeczny z tym materiałem;

- został wydany z naruszeniem art. 233 § 1 kpc, co polegało na tym, że w sposób niewynikający ze zgromadzonego i przeanalizowanego materiału dowodowego Sąd I instancji, wskazując na treść art. 20 ust 5 Karty Nauczyciela i wynikającą z tego przepisu prawną możliwość skrócenia okresu wypowiedzenia stosunku pracy, bez zbadania czy takie oświadczenie pozwany złożył powódce i bez żadnego dowodu przyjął zupełnie dowolnie, że skoro byłoby możliwe skrócenie powódce okresu wypowiedzenia to pozwany z tej możliwości skorzystał i, w oparciu o tak wątpliwie ustaloną rację, wyciągnął z niej równie dowolny wniosek, że stosunek pracy powódki wypowiedziany jej w dniu 3 czerwca 2013 roku rozwiązał się 31 sierpnia 2013 roku i po tej dacie nie istniał;

- został wydany z naruszeniem art. 233 § 1 kpc, co polegało na tym, że Sąd I instancji, tkwiąc w błędnym przeświadczeniu, że wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku w sprawie

IV P 140/13 rozstrzygnął i oddalił żądanie powódki o ustalenie, że jej stosunek pracy rozwiąże się 31 sierpnia 2014 roku nie poddał analizie wszystkich zgłoszonych przez powódkę dowodów, przez co, nie rozważając w sposób należyty całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dostrzegł, że pozwany nie złożył jej oświadczenia woli o skróceniu okresu wypowiedzenia, czego dalszym następstwem było również niedostrzeżenie przez Sąd I instancji, że bieg 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia stosunku pracy powódki, zainicjowany wypowiedzeniem z dnia 3

czerwca 2013 roku zakończył się w dniu 30 września 2013 roku, a więc już w nowym roku szkolnym, a w związku z tym jej stosunek pracy mógł się rozwiązać najwcześniej i rozwiązał się z końcem nowego roku szkolnego, tj. 31 sierpnia 2014 roku, a nie, jak błędnie i bez należytego rozważenia całokształtu materiału dowodowego ustalił Sąd I instancji, z końcem roku szkolnego 2012/2013, tj. 31 sierpnia 2013 roku;

- został wydany bez rozpoznania istoty sprawy, co polegało na tym, że Sąd I instancji, popełniwszy błędy wytknięte powyżej i myląc się z tego powodu, że stosunek pracy powódki nie istniał przez cały okres, za który dochodziła ona od pozwanego wynagrodzenia za pracę, bowiem pozwany niesłusznie kwestionował istnienie jej stosunku pracy, nie dopuszczał jej z tego powodu do pracy oraz nie pozwalał jej z tej samej przyczyny skorzystać z przysługującego, zgodnie z Kartą Nauczyciela, urlopu dla poratowania zdrowia, o który wystąpiła wnioskiem z dnia 13 maja 2013 roku na okres od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku, przez co, z przyczyn leżących po stronie pozwanego nie mogła realizować przysługujących jej uprawnień i otrzymać wynagrodzenia za pracę z tego tytułu.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Puławach poprzez zasądzenie na rzecz powódki zgłoszonych roszczeń wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie od pozwanego kosztów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (k. 49 – 51).

W odpowiedzi na apelację pozwany, (...)w P., wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych (k. 56 – 58).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja na uwzględnienie nie zasługuje.

Nie jest zasadny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku. Powódka nie uzasadniła w apelacji tak sformułowanego wniosku. Nie zachodzą natomiast przyczyny, które powodują konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku z urzędu przez Sąd Okręgowy. Treść apelacji wskazuje, że skarżąca w istocie wnosi o zmianę wyroku.

Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, zatem nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 roku, I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Sąd I instancji właściwie przeprowadził postępowanie w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń i ocenił dowody nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07 (Lex nr 442585), surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji jako własne.

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 23 maja 2014 roku w sprawie IV P 140/13 zostały rozstrzygnięte żądania powódki dotyczące uznania wypowiedzenia dokonanego przez dyrektora (...)w P. za bezskuteczne, przywrócenia M. M. na poprzednie warunki pracy i płacy, ustalenia istnienia stosunku pracy do dnia 31 sierpnia 2014 roku oraz odszkodowania z tytułu nierównego traktowania powódki w zatrudnieniu. Wniosek taki wynika bezpośrednio z treści uzasadnienia powyższego wyroku, w którym Sąd Rejonowy wprost wskazał jakie roszczenia powódki zostały uwzględnione, a jakie oddalone i dlaczego.

Konsekwencją powyższego stało się odrzucenie pozwu przez Sąd Rejonowy w Puławach, postanowieniem z dnia 30 października 2014 roku w sprawie IV P 192/14, w której to powódka M. M. wносиła o ustalenie, że łączył ją z pozwanym (...) w P. stosunek pracy z mianowania na czas nieokreślony. Zażalenie powódki na powyższe postanowienie zostało przez Sąd Okręgowy oddalone w dniu 26 listopada 2014 roku w sprawie VII Pz 57/14. Sąd Okręgowy, rozpoznając zażalenie na to postanowienie stwierdził, iż zarówno z komparacji wyroku zapadłego w sprawie IV P 140/13 jak i z jego uzasadnienia wyraźnie wynika, że roszczenie o ustalenie było przedmiotem rozstrzygnięcia i zostało oddalone.

Powyższe okoliczności prowadzą do uzasadnionego wniosku, iż roszczenie M. M. zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) w P. w wysokości po 3.176,40 zł miesięcznie od 1 września 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku jest oczywiście nieuzasadnione, a wyrok zapadły w sprawie niniejszej, oddalający powództwo jest trafny.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, mocą art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

Sąd na mocy art. 102 kpc nie obciążył powódki kosztami procesu. Zauważyć bowiem należy, iż M. M. utraciła pracę, a zasądzone przez Sąd I instancji koszty są dla niej już znacznym obciążeniem.

Anna Zawiślak Jacek Chaciński Teresa Ogrodnik